

VỀ ĐỒI SIM TA NHỚ NGƯỜI VÔ BỜ

Tôi gửi bạn cánh thư chỉ một ngày thì tới.
Bạn hồi âm, tôi đợi - đợi mãi! Thư lạc rồi?

Thật thế không hỡi Trời? Thật thế không hỡi Phật?
Hễ có còn thì mất! Chân lý đời Như Như!

Phật nói rất hiền từ: "Như Lai là Bốn Đạo".
Ôi gió vi vu sáo! Ôi nắng hanh hanh ngày...

Ngàn năm mây trắng bay, hạc vàng là tưởng tượng!

"Về đồi sim ta nhớ người vô bờ..."
Lời nhạc của Vũ Đức Sao Biển nghe còn nao nao...

*

Tôi không trách bạn đâu. Trách tôi thôi mới phải!
Tại tôi làm sai trái, ai chờ ai chi mà!

Hôm nay thành hôm qua. Ngày mai thành quá khứ.
Ai cũng dư cái Có, biếu tặng người cái Không!

Lính chết vì Núi Sông, có nắm mồ không nhỉ?
Thôi thì mình chung thủy, coi đời là khói mây!

Trời chớp ở biển Tây, trời mưa nguồn ả Bắc.
Ai ơi ruột có thắt vì nỗi niềm không ai?

Chỉ một Tú Xương lai rai:
"Trời không chớp biển với mưa nguồn, đêm nảo đêm nao tứ cũng buồn!". (*)

Trần Tế Xương chết đi, hai bức thư gửi Phan Bội Châu không một hồi âm!
Xa xăm...chuyện nào cũng nằm trước mặt!

*"Nhớ nước đau lòng con quốc quốc
Thương nhà mỏi miệng cái gia gia" (**)*

Trần Văn Lê

(*) Mở đầu cánh thư thứ hai Trần Tế Xương gửi cho Phan Bội Châu năm 1905.

(**) Thơ Bà Huyện Thanh Quan.

